Sfântul Nichifor cel lepros - Văd surâsul lui Dumnezeu

SFÂNTUL

NICHIFOR CEL LEPROS

VĂD SURÂSUL
LUI DUMNEZEU

VIAȚA • ACATISTUL • PARACLISUL

Ilustraţie copertă: Camelia Ionescu-Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: Nichifor cel lepros sfânt. Văd surâsul lui Dumnezeu: viaţa - acatistul - paraclisul Sfântul Nichifor cel lepros; ed. Îngrijită de L.S. Desartovici - Bucureşti: Editura Sophia, 2020
ISBN 978-973-136-744-6

Cuprins

Să cerem pocăinţă

Azi, 5 aprilie 2020, în Duminica Sfintei Maria Egipteanca, am cerut un cuvânt Maicii Siluana Vlad, Stareţa Mănăstirii Sfântului Siluan Athonitul din Iaşi, rugând-o să ne îndrume în rugăciunile pe care le facem către Sfântul Nichifor cel lepros.

Întrebare: ***Maică Siluana, ce anume ar fi cel mai potrivit să-i cerem Sfântului Nichifor cel lepros, care se dovedeşte a fi un ocrotitor şi tămăduitor în vremea acestei epidemii cu coronavirus?***

Răspuns: Să-l rugăm să ceară pentru noi tămăduire pentru nesimţirea sufletului, pentru uitarea care ne stăpâneşte mintea, pentru lipsa bucuriei. Să-l rugăm să ne facă părtaşi la bucuria suferinţei pe care a trăit-o atât de dumnezeieşte. Dar întâi şi întâi să ceară pentru noi pocăinţă, ca să ne vindece Domnul de nesimţire, de nesimţirea sufletească, de amorţirea şi întunecarea minţii.

Mulţumim Sfinte Nichifor, mulţumim că eşti cu noi, mulţumim că nu ne părăseşti, deşi merităm.

Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Sfântului Nichifor cel lepros, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Rugăciune de pocăinţă către Sfântul Nichifor cel lepros

Sfinte părinte Nichifor, cu nespusa ta blândeţe şi bunătate pleacă-te asupra noastră a sărmanilor, celor care te rugăm, şi cere de la Domnul pentru noi grabnică tămăduire de cumplita nesimţire a sufletului, cea care ne îndobitoceşte şi ne alipeşte cu totul de materie.

Dăruieşte sufletelor noastre leacul trezviei şi al rugăciunii, care tămăduieşte uitarea şi nestatornicia minţii.

Luminează-ne şi pe noi a pricepe darul cel mare pe care Domnul ni-l face învrednicindu-ne a trăi în aceste vremuri ale pătimirilor, în care e tăinuită marea binecuvântare şi bucuiie de a urma crucii lui Hristos. Însuţi-ne învaţă, Sfinte Nichifor, a ne face părtaşi la bucuria suferinţei pe care tu ai trăit-o atât de dumnezeieşte.

Iarăşi şi iarăşi cere de la Domnul pentru noi pocăinţă, spre a fi vindecaţi de nesimţirea sufletească şi de amorţirea şi întunecarea minţii, ca astfel să ne trezim la viaţa cea adevărată a lui Dumnezeu.

Îţi mulţumim Sfinte Nichifor pentru ocrotirea ta, îţi mulţumim că eşti cu noi, îţi mulţumim că nu ne părăseşti, măcar că după faptele noastre am merită acest lucru cu prisosinţă.

Fie ca rugăciunile tale să ne străjuiască în toate zilele vieţii şi să ne vindece de sufleteasca orbire, care nu ne îngăduie să vedem slava cea veşnică a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

Viaţa şi proslăvirea Sfântului Nichifor cel lepros

În anul 1890, în insula Creta, venea pe lume un prunc care avea să fie botezat de către părinţii săi cu numele Nicolae. El s-a născut în familia Tzanakakis din satul Sirikari, o pitorească aşezare a regiunii Chania. Tatăl şi mama sa erau ţărani credincioşi, creştin ortodocşi, însă datorită împrejurărilor vitrege, ei au murit încă de pe când băieţelul era mic.

Rămânând orfan de ambii părinţi, micul Nicolae a fost crescut de bunicul său, care ţăran fiind, l-a învăţat de mititel cu munca şi iubirea de osteneală.

Când Nicolae a crescut mai măricel a fost îndrumat să înveţe o meserie şi să intre în ucenicie. Astfel, la vârsta de treisprezece ani, Nicolae a plecat în Chania, unde a devenit ucenicul unui frizer.

La scurtă vreme după ce a deprins meseria, s-au ivit cele dintâi simptome ale leprei sau bolii lui Hansen [1] - pe trupul lui Nicolae s-au arătat primele semne ale acestei maladii. Dat fiind că boala era contagioasă şi inspira deopotrivă teamă şi repulsie, pe atunci toţi bolnavii de lepră erau închişi într-o colonie, aflată în insula Spinalonga, într-o leprozerie care fusese supranumită „mormântul morţilor vii".

Avea pe atunci spre paisprezece ani şi încă nu era pregătit pentru a înfrunta toate greutăţile vieţii. Când el a văzut semnele bolii pe trupul său şi a priceput că e lepros, s-a tulburat mult din pricina poverii abătute asupra lui. Nu avea pe cineva în care să-şi pună nădejdea afară de Dumnezeu, iar boala nu-i îngăduia să aibă încredere în nimeni pentru că toţi - pentru a rămâne ei înşişi sănătoşi - s-ar fi lepădat de el şi l-ar fi îndepărtat.

---

[1] *Lepra este o boală infecţioasă provocată de Mycobacterium lepromatosis, agent patogen descoperit în anul 1873. Manifestările bolii sunt tardive, cel infectat putând să rămână asimptomatic de la 5 la 20 de ani. Între simptome se numără şi excrescenţe inflamatorii ale nervilor, ale tractului respirator, precum şi ale pielii şi ochilor. În forma gravă a leprei, carie, e şi contagioasă, apar pete mari pe piele, inflamaţii în ramificaţiile sistemului limfatic şi nervos, descompunerea ţesuturilor cu tumefieri şi ulceraţii, iar acestea din urmă se pot extinde în muşchi, tendoane, oase şi organe, moartea datorându-se infecţiilor bacteriene secundare. Se crede că lepra se transmite în condiţii igienice deficitare şi între cei aflaţi în stare de subnutriţie, împrejurări ce determină o slăbire accentuată a sistemului imunitar. În 1947 s-a descoperit tratamentul leprei, având la bază sulfamidele, durata vindecării întinzându-se de la o lună la mai mulţi ani (cf. Ro. Vvikipedia; org wiki Lepră).*

Pe la şaisprezece ani, când semnele bolii au început să fie tot mai vădite, el s-a temut tot mai mult să nu fie prins şi închis în leprozeria din Spinalonga. De aceea a fugit pe ascuns în Alexandria Egiptului.

Aici a lucrat la un frizer şi bărbier din oraş, câştigându-şi traiul şi făcându-se cunoscut în obştea grecească a Alexandriei. Fiind cu bune obiceiuri, plăcut la înfăţişare şi deschis către semeni, a fost plăcut de comunitatea grecilor.

Nicolae a fost îndrăgit şi de către clericii Patriarhiei Alexandriei, de la care a primit sfaturi bune şi care i-au mijlocit un pelerinaj la Locurile Sfinte.

Nicolae a pornit cu bucurie spre Ierusalim, izbutind să se închine Sfântului Mormânt al Domnului. Avea şaptesprezece ani, iar singura lui nădejde nu mai putea fi decât Dumnezeu. De aceea s-a încredinţat Lui cu lacrimi, cerându-I să-i dea putere pentru toate cele ce vor veni peste el şi să-i poarte de grijă până în cele din urmă clipe ale vieţii. Îmbărbătându-se cu rugăciune, tânărul Nicolae şi-a asumat, pe cât i-a fost cu putinţă, crucea leprei pe care Domnul Hristos i-o încredinţase.

Întorcându-se în Egipt, pe măsură ce anii treceau, boala sa era tot mai greu de ascuns, îndeosebi rănile de pe mâini şi faţă. Acest lucru îl neliniştea tot mai mult, având temeri să nu fie închis pentru totdeauna în leprozerie. Fiind foarte îngrijorat şi-a deschis sufletul unui arhiereu de la Patriarhia Alexandriei, împărtăşindu-i durerea sa.

Plin de dragoste, acest episcop l-a încurajat pe Nicolae, povestindu-i despre Lovokpmeio; azilul-spital pentru leproşi din insula Chios. Apoi i-a trimis o scrisoare părintelui Antim Vagianos - cunoscut şi ca Sfântul Antim din Chios - care avea grijă de leprozerie, spunându-i despre Nicolae.

Om milostiv, Sfântul Antim a dorit să-l primească pe tânărul frizer, aşa că acesta a pornit spre Chios, având pe atunci 24 de ani.

Văzând Sfântul Antim că Nicolae este un tânăr vrednic şi are un caracter integru, l-a ţinut pe lângă el, lăsându-l să vadă tot mai mult din nevoinţa sa de rugăciune.

Astfel s-a pus început urcuşului lăuntric al lui Nicolae, fără ca el să ştie că se afla în preajma unui bărbat dumnezeiesc, care ajunsese la adâncuri de rugăciune greu de bănuit.

Sfântul Antim, dimpreună cu Sfântul Nectarie al Eghinei avuseseră acelaşi părinte duhovnicesc, anume pe Sfântul Pahomie din Chios.

Leprozeria era constituită din mai mult de treizeci de căsuţe pentru leproşi, o cantină şi o farmacie, având în centru un locaş de rugăciune.

În bisericuţa Sfântului Lazăr a azilului se găsea o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului Ascultătoarea (Panăghia Ypakoi).

Nicolae a început să-şi deschidă tot mai mult inimă spre dragostea lui Dumnezeu şi a râvnit la o viaţă de rugăciune şi trezvie.

După doi ani, stareţul Antim a hotărât că Nicolae e pregătit să fie tuns în cinul monahal, dându-i numele de Nichifor, care înseamnă „purtător de biruinţă”.

În Chios, alături de părintele său Antim, monahul Nichifor s-a sârguit în osteneala rugăciunii vreme de mulţi ani, cu toate că odată cu trecerea vremii era tot mai schilodit de boală. Însă Nichifor s-a dăruit cu răbdare mucenicească nevoinţelor trezviei şi rugăciunii neîncetate. Iar Sfântul Antim îl îndemna spre lupte duhovniceşti purtate fără preget, zi şi noapte.

Tratamentul leprei a fost aflat în anul 1947, iar cuviosul Nichifor a fost primit în Chios în anul 1914. În acest răstimp, trupul său s-a acoperit treptat de tot mai multe răni „iar ochii au început să-şi piardă vederea.” Cu toate acestea el a iubit postirea şi nevoinţa, purtându-se caun adevărat ascet.

După mărturisirea maicii Vriena, de la Mănăstirea Maicii Domnului din Chios, monahul Nichifor până şi apa o bea cerând binecuvântare. Uimitor lucru: om bolnav, om care lua medicamente neîncetat, până şi apa să o bea cu binecuvântare!).

În bisericuţa închinată Sfântului Lazăr, cuviosul Nichifor citea sfintele slujbe atât dimineaţa cât şi seara. Dimineaţa citea Utrenia, iar după amiaza Pavecerniţa cu Acatistul Buneivestiri. În duminici era protopsaltul aşezământului, iar când a început să-şi piardă vederea, ştia pe de rost multe tropare, dar şi pericope din Apostol.

Cu toate că boala sa înainta, Nichifor nu s-a ferit de munca pământului şi a lucrat cu stăruinţă în grădina azilului.

Între el şi cuviosul Antim s-a desăvârşit o legătură care i-a pecetluit itinerariul duhovnicesc.

Părintele Teoclit Dionisiatul, în biografia închinată Sfântului Antim din Chios, spune despre cuviosul Nichifor că era îndeaproape următor al dascălului său, încât duhovniceşte „nu s-a depărtat de el nici măcar cu un pas”.

Fiind nedespărţit de cuviosul Antim, călugărul lepros s-a învrednicit să vadă multe minuni săvârşite de stareţul său. Pe toate acestea le-a cuprins într-o mărturisire scrisă, cele mai multe dintre cele descrise fiind tămăduiri şi sloboziri ale îndrăciţilor.

Monahul Nichifor locuia singur şi a ajuns să se roage multe ceasuri în vremea nopţii, făcând nenumărate metanii, iar ziua era blând şi paşnic, necertându-se cu nimeni vreodată. Sfântul Antim era singurul înaintea căruia îşi deschidea inima şi îi încredinţa toate tainele inimii.

Crescând duhovniceşte, Nichifor a priceput că stareţul său era înaintevăzător, dar deopotrivă primea şi vederea Luminii nezidite în vremea Sfintei Liturghii.

În anul 1947 s-a descoperit tratamentul leprei, iar în 1957 leprozeria din Chios s-a închis şi cuviosul Nichifor s-a strămutat, dimpreună cu alţi pacienţi ne vindecaţi, la Spitalul Sfânta Varvara din Atena.

Pe atunci, bătrânul călugăr Nichifor se apropia de 67 de ani, ochii săi îşi pierduseră vederea, iar faţa şi membrele sale schilodite purtau semnele crâncene ale leprei.

La Spitalul Sfânta Varvara trăia părintele Eumenie Saridakis, care în tinereţe se îmbolnăvise şi el de lepră, dar prin tratamentul cu sulfamide şi-a redobândit sănătatea. Însă monahul acesta, cu toate că s-a vindecat, a rămas să-i slujească pe cei leproşi, pentru că el însuşi fusese unul dintre ei. El se rugase şi ceruse lui Dumnezeu un părinte care să îl călăuzească în lucrarea rugăciunii, iar Domnul i-a împlinit cererea [2].

---

[2] *Despre pătimirile leprei, stareţul Eumenie spunea: „Erau dureri cumplite, de parcă un cârlig de fier îmi smulgea carnea de pe spate şi o arunca jos”. Însă în rugăciunea sa, el rămânea stăruitor şi, cu mâinile ridicate, zicea: „Hristoase, îţi mulţumesc pentru Crucea pe care mi-ai trimis-o. Mare este Crucea, mare şi învierea. Trimite-mi numai un om care să mă înveţe rugăciunea inimii” (cf. Mitropolitului Neofit –* https:(//www.youtube.com/eGKWGUaPNvE) *„stareţul Eumenie a rămas şi l-ă îngrijit pe Sfântul Nichifor, a avut grijă de toţi leproşii şi le-a închis ochii pe rând şi s-a sfinţit şi el. Acum îl văd unii în Cer şi are aceeaşi vrednicie ca Sfântul Paisie Aghioritul, fiind deopotrivă” (cf. mitropolitul Neofit -* https://www.youtube.com/eGKWGUaPNvE *).*

La scurtă vreme, având încredinţare de Sus, Sfântul Antim din Chios a luat legătura cu părintele Eumenie pentru a lua în grijă un monah lepros). Nimeni altul decât cuviosul Nichifor. Scriindu-i lui Eumenie, Sfântul Antim i-a spus că îi va dărui, „o comoară a Maicii Domnului" - un călugăr lepros, încredinţându-l că „dacă până în sfârşit îl vei sluji, tu însuţi vei deveni desăvârşit."

Pe această cale părintele Eumenie a devenit ucenic al Sfântului Nichifor cel lepros. În amintirile lui Isaia Iavroglu [3], se păstrează o întâmplare cutremurătoare, din vremea Postului mare a anului 1963, când cu câţiva colegi de gimnaziuz au vizitat secţia pentru leproşi a Spitalului Sfânta Varvara. Lui Isaia şi celorlalţi elevi, aflaţi în vizită cu coordonatorul lor, a socotit cuviosul Nichifor să le încredinţeze ceva din taina luptelor sale duhovniceşti.

După ce Sfântul Nichifor i-a primit binecuvântându-i a început să le spună băieţilor despre războiul nevăzut. Cuviosul, care primise şi darul înaintevederii, a socotit că tocmai aceşti copii cu inimă curată pot purta peste vreme mărturia faptelor pe care le va destăinui, iar prin lucrarea Duhului Sfânt lucrurile s-au petrecut întocmai.

Aşadar Sfântul Nichifor le-a mărturisit despre lupta fizică, direct cu diavolul şi spre încredinţare, le-a arătat pe o mână a sa zgârieturile pricinuite de vrăjmaşul. Apoi i-a sfătuit pe băieţi să îşi pună toată osârdia în rugăciune şi să aibă ca ajutor necurmat Crucea lui Hristos, de care diavolul se cutremură şi fuge. Neîndoielnic că toate cele petrecute în odaia cuviosului au lăsat o impresie foarte puternică în inima elevilor care l-au vizitat. Întâmplarea aceasta s-a petrecut cu zece luni înainte ca marele nevoitor Nichifor să treacă la cele veşnice.

Privind mai în adâncime cele istorisite, nu putem să nu ne uimim de prea înţeleapta purtare de grijă a lui Dumnezeu, care a rânduit să ajungă până la noi întâmplarea aceasta. De asemenea, dacă cumpănim duhovniceşte putem înţelege lucrarea dumnezeiască a cuviosului Nichifor: cu trupul era răstignit pe crucea bolii sale, cruce pe care o purta prin neîncetată mulţumire către Dumnezeu; cu duhul era pe crucea trezviei prin rugăciunea de toată vremea, împlinirea poruncilor Evangheliei întru unirea minţii şi a inimii cu Dumnezeu.

Prin mărturiile care ne-au rămas şi despre alte lupte simţite ale Sfântului Nichifor cu dracii, putem în trezări măsura acestui bărbat plin de umilinţă, care prin starea exterioară a vieţii sale putea trece cu totul nebăgat în seamă. Însă în taina adâncă a

---

[3] *Vezi mărturia acestei persoane în volumul: Simon Monahul, Sfântul Nichifor leprosul, făcătorul de minuni (1890-1964), Editura Iona, Bucureşti, 2017, pp. 51-52.*

inimii sale sălăşluia toată puterea şi slava dragostei şi unirii cu Hristos. Dintru aceasta avea stăpânire să lege dracii prin puterea rugăciunii şi a Sfintei Cruci şi să-i silească pe aceştia să spună pe cine au - mai ispitit şi cele ce s-au petrecut. Lupta simţită cu dracii adevereşte faptul că diavolul nu mai avea nimic din lucrările sale întru cuviosul Nichifor, că fuseseră stârpite toate înşelăciunile cele subţiri ale părerii de sine, săvârşindu-se întru el unirea cu Hristos, cel care însuşi mărturisea despre Sine: „Vine stăpânitorul acestei lumi şi el nu are nimic întru Mine” (Ioan 14, 30).

Cuviosul Nichifor murise cu totul pentru păcat şi se îngropase cu dragoste şi râvnă în smerenia cea mai presus de minte a Domnului Iisus. Vedea şi îmbrăţişa lumea cu ochii Fiului lui Dumnezeu, simţămintele şi cugetele sale erau ale Lui, căci dobândise mintea lui Hristos.

Însăşi Lumina cea nezidită i se făcuse sălaş de taină Sfântului Nichifor cel lepros. Spre deplină încredinţare ne stă o întâmplare cu totul neîntâmplătoare, iconomisită de Duhul Sfânt şi mărturisită de părintele Eumenie, ucenicul care îl slujea pe cuviosul.

Acesta, purtându-i de grijă întru toate cele care îi erau de trebuinţă, îi pregătea mâncarea simplă, îl schimba, îi curăţa urechile, îi făcea focul şi ii aducea puţinele lucruri de care cuviosul avea nevoie, el întotdeauna mulţumindu-se cu puţin, spre a nu împovăra pe nimeni. Părintele Eumenie purta grijă de bătrânul Nichifor cu multă dragoste, slujindu-l ca pe propriul său copil.

Cei care au îngrijit persoane bolnave sau cu infirmităţi pe o perioadă mai îndelungată, poate chiar câţiva ani, ştiu că oricât te-ai strădui cu puteri omeneşti şi oricâtă bunăvoinţă ai avea, sunt clipe sau poate răstimpuri în care răbdarea şi atenţia faţă de cel suferind se pot împuţina. Iar acest lucru se petrece ca să ne încredinţăm deplin lui Dumnezeu, întru toate ale noastre, precum însuşi Domnul a grăit: „Fără de Mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15,5).

Aşa s-a întâmplat şi cu părintele Eumenie, păstrându-se o mărturie în care se povesteşte cum din neatenţie l-a lovit pe cuviosul Nichifor la un picior. Însă toate aceste împrejurări au avut şi un scop mai adânc, fiind o tainică pregătire pentru o altă întâmplare, care avea să adeverească cu prisosinţă măsura dumnezeiască a bătrânului Nichifor.

Aşadar, într-o seară, părintele Eumenie i-a dat cuviosului să mănânce şi apoi l-a pregătit pentru somn - şi, după ce a isprăvit toate acestea, s-a retras la chilia sa spre a-şi face canonul de rugăciune şi a se odihni.

După ce s-a aşezat în pat, nicidecum nu-i venea somnul pentru că lăuntric îl îmboldeau cugetele şi îi spuneau că poate e ceva ce n-a isprăvit cu bine în odaia cuviosului.

Apoi, i-a venit gândul că poate n-o fi închis bine uşa sobei şi a început să se îngrijoreze ca nu cumva din neatenţia lui să se întâmple vreun necaz cu părintele Nichifor.

Atunci s-a ridicat din pat şi mergând în linişte la chilia cuviosului s-a gândit că acesta a adormit. Iar ca nu cumva să-l trezească, nu a mai cerut binecuvântarea de a intra înăuntru, aşa cum îndeobşte obişnuiesc monahii: „Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi”, aşteptând apoi să primească răspunsul „Amin”.

Şi, de îndată ce a deschis uşa şi a intrat, i-a fost dat să vadă că Sfântul Nichifor nicidecum nu dormea. Şi nu numai că nu dormea, ci se ruga, plutind în văzduh, ca la un metru de podea, cu braţele ridicate în rugăciune şi faţa strălucindu-i neasemănat mai covârşitor decât soarele. Făcându-se părtaş unei asemenea înfricoşate privelişti, din pricina uimirii, pentru un răstimp părintele Eumenie a încremenit lăuntric, iar când şi-a venit puţin în simţiri s-a retras în linişte şi, fără a spune nimic, a închis uşa.

Ajuns în odaia lui a căzut cu plângere la pământ, socotind că l-a supărat pe bătrânul său intrând pe neaşteptate şi descoperind taina rugăciunii Sale. Dar totodată se ruga cu multe lacrimi de recunoştinţă şi bucurie mulţumindu-I lui Dumnezeu că l-a învrednicit să aibă un stareţ sfânt, de o asemenea măsură duhovnicească.

A doua zi de dimineaţă, părintele Eumenie s-a dus la cuviosul să-l slujească în cele care avea trebuinţă şi cu smerenie şi i cuviinţă, a pus metanie şi şi-a cerut iertare pentru greşeala şi îndrăzneala sa.

Sfântul Nichifor l-a primit cu blândeţe şi bunătate şi, surâzând lin, i-a spus: „Nu-i nimic, fiul meu! Însă atâta vreme cât voi trăi, să nu descoperi nimănui cele pe care le-ai văzut”.

Cu adevărat în răstimpul în care cuviosul a mai trăit, părintele Eumenie a păzit această mare taină duhovnicească, însă după ce Sfântul Nichifor a trecut la cele veşnice, a dat mărturie despre sfinţenia bătrânului său, împărtăşind şi multe alte întâmplări minunate.

Pentru adâncirea sa în rugăciune, cuviosul Nichifor nu avea trebuinţă să îşi ia asupră mari nevoinţe trupeşti, căci însăşi neputinţa şi durerile trupului său purtate cu mulţumire îi erau o adevărată răstignire. În acest străfund al suferinţelor şi neputinţelor trupeşti, se ascundea un suflet cutezător, de o vitejie fără seamăn, care se războia cu dracii şi fizic, dar deopotrivă era împodobit de venirea Sfântului Duh, arătată prin vederea Luminii celei nezidite.

În cele văzute, cuviosul ar fi putut să pară că era un om care îi împovăra pe ceilalţi prin toate slujirile care îi erau de trebuinţă, însă în duh şi adevăr lumea era cu totul nevrednică de a avea un asemenea om în mijlocul ei. În adâncul durerilor sale, Sfântul Nichifor, unindu-se cu Dumnezeu, sorbea prihănirea păcatului şi a întunericului din toată firea omenească şi o aducea Părintelui Ceresc prin pocăinţă. Aceasta a fost, este şi va fi o slujire de mare taină, pentru că nu sunt mulţi cei care o înţeleg şi cu atât mai puţini cei care o pricep din lucrare.

Adâncit în această neîncetată nevoinţă, care aduce neasemuit de mult har. Cuviosul Nichifor a dobândit de la Domnul darul mângâierii sufletelor, de aceea era cercetat de un număr însemnat de oameni. Aşa se face că tocmai cel care era orb, schilod cu mâinile, plin de răni şi cu picioarele paralitice, îi mângâia pe oameni în felurite chipuri, le insufla curaj şi nădejde, având pururea pentru fiecare o faţă binevoitoare şi surâzătoare. De aceea nu erau puţini cei care îl cercetau la chilia sa şi îi cereau binecuvântare şi sfat.

Multora dintre aceştia, Dumnezeu le-a dat să înţeleagă că Sfântul Nichifor este înainte văzător şi cunoaşte şi tainele inimilor celor care îi stăteau în faţă.

Adeseori, pe cei care veneau la el, îi întreba: „Fiii mei, oare vă rugaţi? Cum anume vă rugaţi?” După ce primea răspunsul lor, cu multă dragoste şi blândeţe îi îndemna astfel: „Să vă rugaţi cu rugăciunea lui Iisus. Cu Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă, să vă săvârşiţi rugăciunea. Aşa să vă rugaţi”.

Cuviosul Nichifor socotea această rugăciune a fi aducătoare de mare dar şi har, iar acest lucru era pe bună dreptate, căci însăşi viaţa sa stătea mărturie pentru întărirea cuvântului. Iar despre atitudinea lăuntrică înrugăciune, Sfântul Nichifor grăia astfel

celor care voiau să-l asculte: „Fiule, în rugăciunea pe care o faci, pe tine însuţi să te prihăneşti”.

Mulţi oameni s-au perindat prin modesta odaie ce îi slujea ca şi chilie cuviosului Nichifor şi toţi care au venit spre a dobândi binecuvântarea şi sfatul său, au plecat cu bucuria celui care s-a făcut părtaş lucrărilor dumnezeieşti.

Iată câteva dintre cuvintele celor care l-au întâlnit faţă către faţă pe Sfântul Nichifor:

„Cu toate că era imobilizat la pat, având răni şi dureri, el nu a scos nici un murmur, arătând îndelungă răbdare”.

„Avea darul de a-i mângâia pe cei necăjiţi şi întristaţi”.

„Ochii săi erau vătămaţi, vederea aproape lipsea, iar mâinile îi erau schiloade, având degetele încleştate şi paralizate. Cu toate acestea, el era tot timpul vesel, liniştit, zâmbitor, mulţumit, bucuros, plăcut şi iubitor de sfătuire”.

„Faţa lui, care era mâncată de semnele bolii şi ale rănilor, strălucea şi împărtăşea bucurie tuturor celor care îl vedeau pe acest om cu totul sărman şi cumplit de bolnav, dar care nu înceta a spune: Slăvit să fie Numele cel sfânt al Domnului!”

După ce vreme de cincizeci de ani, din 1914 până în 1964, a stat în izolare în pustia leprei, Sfântul Nichifor şi-a dat obştescul sfârşit în pace, fiind în vârstă de 74 de ani, în ziua de 4 ianuarie 1964.

A avut o înmormântare modestă, care s-a săvârşit în ajunul Botezului Domnului, în cimitirul Spitalului Sfânta Varvara.

Aşa i s-a încheiat drumul pământesc şi şi-a dus surâsul în Împărăţia Cerurilor, acolo de unde şi izvorâse acest zâmbet în inima sa. Iar nouă ne-a lăsat sfintele sale moaşte, care veselesc inimile celor credincioşi prin fapte minunate şi mulţime de binecuvântări.

După iconomia lui Dumnezeu, la câţiva ani de la săvârşirea mult pătimitorului părinte Nichifor, când au fost descoperite moaştele sale, acestea erau bine mirositoare, revărsând e mireasmă negrăită.

Părintele Eumenie Saridakis a purtat de grijă de sfintele oseminte, adăpostindu-le în chilia sa vreme de mulţi ani. Acest ucenic al Sfântului Nichifor, dimpreună cu mulţime de credincioşi, au mărturisit săvârşirea multor minuni dăruite prin rugăciuni către cuviosul şi prin lucrarea cea mai presus de fire a moaştelor sale.

De aceea şi Biserica dreptslăvitoare, primind cu bucurie darurile făcute lumii prin minunatul părinte Nichifor cel lepros, a socotit a fi cu cuviinţă să-l treacă în rândul Sfinţilor cuvioşi, consfinţind o cinstire care îi era adusă de o mulţime mare de credincioşi, martori nemijlociţi ai minunilor sale.

Aşa se face că în ziua de 1 decembrie a anului 2012, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice a Constantinopolului a săvârşit proslăvirea Sfântului Nichifor cel lepros, iar numele acestuia a fost adăugit în sinaxarul Bisericii constantinopolitane, cu zi de prăznuire anuală în 4 ianuarie, ziua adormirii sale.

Acatistul Sfântului Nichifor cel lepros

Condac 1

Prin neîncetatele dureri te-ai adâncit în pocăinţă până la temelia fiinţării, dumnezeiescule părinte Nichifor; şi luând asupră-ţi păcatele tuturor oamenilor I le-ai încredinţat Tatălui prin unirea ta cea desăvârşită cu Fiul Său şi Dumnezeul nostru, care în Ghetsimani şi pe Cruce a purtat tot blestemul făpturilor omeneşti. Pentru aceea şi Duhul Sfânt te-a înălţat în vremea rugăciunii mai presus de legile firii şi te-a împodobit cu venirea Luminii celei nezidite, mărturisind înaintea tuturor veacurilor că te-a proslăvit ca pe un purtător al Crucii lui Hristos văzând surâsul tău şi îţi cântă: ***Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselia veşnică a omului celui dinlăuntru!***

Icos 1

Răsărind ca o binecuvântare în ostrovul Cretei, dumnezeiescule Nichifor, ai cunoscut de timpuriu durerea de a fi orfan şi făcându-te iubitor de osteneală, ai învăţat a-ţi câştiga cele de trebuinţă, spre a nu împovăra pe nimeni, însuşi Domnul ferindu-te prin aceasta de moleşeala cea stricătoare de suflet a traiului desfătat. Pentru aceasta şi noi cei care ne-am robit îndulcirilor pământeşti, îndrăznim a-ţi cânta:
Bucură-te, pahar plin cu seva veşniciei, din care se adapă toţi cei istoviţi;
Bucură-te, izvor de lacrimi, prelins din muntele cel sfânt al suspinelor;
Bucură-te, pâine fărâmată cu tăişul multelor pătimiri şi lupte lăuntrice;
Bucură-te, dragoste curată prin care Fiul lui Dumnezeu Se lasă îmbrăţişat;
Bucură-te, dar al milostivirii, la care aleargă toţi cei ce flămânzesc a primi bucurie;
Bucură-te, candelă ce veghează în noaptea întunecată a învârtoşărilor noastre;
Bucură-te, străfulgerare a curăţiei, în care lumea se vede cu ochi primenitori;
Bucură-te, vorbă domoală, care a dobândit putere de Sus spre a temelui suflete;
Bucură-te, fluture cu aripi de azur, care ştie să culeagă nectar din mărăcinii faptelor noastre;
Bucură-te, floare înveşmântată cu purpura pătimirilor, care străluceşte cu raze de lacrimi;
Bucură-te, clinchet al bunătăţii, care prin alinare trage clopotele deşteptării sufleteşti;
Bucură-te, porumbel care îşi găseşte odihna în cuibul sihăstresc al rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 2

Ucenicind spre a învăţa înfrumuseţarea chipului trupesc, nu ţi-ai închis mintea în deprinderea frizeriei şi a bărbieriei, ci dintru acestea te-ai ridicat mai apoi către cu-

noştinţa frumuseţii chipului dumnezeiesc din om, spre a ajunge prin multe osteneli şi nevoinţe la măsura bărbatului desăvârşit, care întru Duhul se face asemenea lui Hristos. Pentru aceea şi noi ne rugăm: curăţă, spală şi înfrumuseţează-ne chipul lăuntric cu meşteşugul tău cel dumnezeiesc, prin care lumina privirii lui Hristos începe să strălucească şi în ochii noştri, spre a-i cânta cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 2

Prin bunăvoinţa iubitorilor de Hristos, ai ajuns în tinereţe să te închini la Sfintele Locuri, precum făcuse şi mama ta Glicheria şi primind întru cunoştinţă cuvântul crucii, ai încredinţat durerile tale lui Dumnezeu, învăţând calea de taină a mântuirii. Pentru aceasta şi noi cei apăsaţi de povara fricilor şi spaimelor, alergăm către tine spre a-ţi aduce această cântare:
Bucură-te, bărbier care dincolo de chipul dinafară, ai văzut chipul dumnezeiesc din om;
Bucură-te, minune a frumuseţii lăuntrice, tăinuită prin lepră în acest veac pământesc;
Bucură-te, ciripit al primăverii veşnice, împletit cu seninătatea zborului sufletesc;
Bucură-te, fericire îngropată cu sământa învierii şi udată cu lacrimi, în trup mult pătimitor;
Bucură-te, frumuseţe încrustată în duh, descoperită lăuntric de iscusita daltă a rugăciunii;
Bucură-te, tânguire adâncă ce retează nebunia cea cumplită a nădăjduirii în sine;
Bucură-te, domolire a asprimii păcatului, dobândită prin dragostea purtării Crucii;
Bucură-te, milă pătrunsă de rădăcinile cele sfinte ale milostivirii dumnezeieşti;
Bucură-te, cale a Ierusalimului, găsită prin paşii sărăciei, fecioriei şi ascultării;
Bucură-te, pâine a poruncilor Evangheliei, care dospeşte şi se coace în curăţia minţii;
Bucură-te, văzduh în care se adună albinele ce poartă feciorelnic nectarul harului;
Bucură-te, busuioc care se lasă adulmecat doar prin înnoirea simţurilor sufleteşti;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 3

Când n-ai mai putut ascunde nicidecum lepra, cuvioase Nichifor, ai încredinţat taina ta unui arhiereu al lui Hristos şi, primind sfătuirea lui cea bună, ţi-ai îndreptat paşii spre leprozeria din ostrovul Chiosului, unde te-a întâmpinat îmbrăţişarea cea dumnezeiască a Sfântului Antim. Pentru aceea ai şi voit a urma blândeţii lui, întru care dăinuia viaţa cea plină de pace a smereniei şi puterea făcătoare de viaţă a Sfintei Liturghii, prin care se dăruieşte lumii Trupul şi Sângele Domnului, pentru ca toţi să putem cânta: ***Aliluia!***

Icosul 3

Cu zâmbetul buneivoiri şi întru psalmodiile inimii ţi-ai făgăduit sufletul lui Dumnezeu şi primind chipul cel monahicesc prin mâinile Sfântului Antim, părintele tău duhovnicesc, te-ai înnoit cu înnoire nepieritoare, în care harul Duhului Sfânt lucrează cu putere neasemănată. Iar noi, veselindu-ne de biruinţa ta în Dumnezeu, îţi cântăm cu inimi recunoscătoare:
Bucură-te, frizer care te-ai lăsat tuns spre unire deplină cu Mirele Hristos;
Bucură-te, monah care prin ascultare şi îndelungă răbdare ai dobândit veşnica biruinţă;
Bucură-te, măreţie dumnezeiască ce înveşmântează neputinţa omenească;
Bucură-te, jar aprins prin suflarea Duhului Sfânt, tăinuită în numele Fiului;
Bucură-te, mormânt în care au fost îngropate vânările lucrurilor materialnice;
Bucură-te, străpungere a umilinţei, care ştie să arunce suliţa ţintirii mândriei;
Bucură-te, prohodire a părerii de sine, care deschide uşa vederii Duhului;
Bucură-te, lanţ ce încătuşează lătrătura cea cumplită a necuratelor patimi;
Bucură-te, jertfelnic sfânt arătat din cuprinderea Evangheliei în odaia inimii;
Bucură-te, grai de clopot, care răsună limpede în tăcerea rugăciunii lui Iisus;
Bucură-te, lumină a minţii care răzbate în cohorta de patimi a multor suflete;
Bucură-te, zăpadă ce mi se topeşte în inimă, nimicindu-mi smoala nesimţirii;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 4

Cortul trupului tău a început să fie sfârtecat de tăişurile necruţătoarei lepre încolţindu-te cu neputinţele multor dureri şi pătimiri, dar tu, Sfinte Nichifor, ţi-ai trăit toate suferinţele cu Dumnezeu, sorbind veşnicia în vremelnicia ostenelilor trupeşti şi făcându-te mult ostenitor în truda metaniilor şi a privegherii minţii. Iar Duhul cel Preasfânt, văzând stăruinţa ta mucenicească, a început a-ţi descoperi tainele făpturii şi ale mântuirii omului, spre a-ţi încredinţa alinarea din suspinul cel sfânt: ***Aliluia!***

Icosul 4

Ai poposit în leprozerie ştiind că îţi va fi temniţă până la sfârşitul vieţii, dar ai aflat aici corabia mântuirii, în care urcându-te cu mijlocirile Sfântului Antim, ţi-ai început călătoria spre zări şi ţărmuri care sunt cu totul necunoscute celor ce pe ei înşişi s-au robit vieţii trupeşti. Iar noi, pricepând ca în ghicitură unele ca acestea, cu şchiopătate cuvinte te lăudăm aşa:
Bucură-te, iubire de cuvinte sfinte, în care a poposit tăria de nebiruit a Evangheliei;
Bucură-te, foc ceresc ascuns în trup năpădit de valurile multor neputinţe şi dureri;
Bucură-te, ţarină în care arătura s-a făcut în adâncul ce odrăsleşte sămânţa învierii;

Bucură-te, limpezire a lacrimilor, care spală funinginea cea întunecată a păcatului;
Bucură-te, zăbrele purtate o jumătate de veac pentru slobozenia dumnezeiască;
Bucură-te, sicriu în care s-au îngropat cu tine spre înviere, stelele, luna şi soarele;
Bucură-te, al nopţii nuntit cu privegherea întru numele lui Dumnezeu;
Bucură-te, turmă a cugetelor binecuvântate, care cunosc glasul Păstorului;
Bucură-te, temerar oştean al lui Hristos, acoperit cu zalele cuvintelor Evangheliei;
Bucură-te, cheie prin care ni se deschide poarta îndelungii răbdări în Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcină a Pomului vieţii, care ne fură inimile din pământul plăcerii;
Bucură-te, sfântă risipire a împrăştierii minţii, prin seminţele numelui Fiului;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 5

Te-a învrednicit Dumnezeu a te face ucenic de sfânt, prea cuvioase Nichifor, izbăvindu-te de truda vătămătoare a urmării celor ce mint lui Dumnezeu şi oamenilor, socotindu-se pe ei înşişi aleşi învăţători şi făcându-se precum nişte dumnezei pământeşti, ce au înnebunit în învârtoşarea mândriei şi a orbirii lor. Miluieşte-ne şi pe noi cei care, din pricina patimilor noastre şi de nenumărate ori, am nimerit în plasa cea mincinoasă a celor care făţărnicesc evlavia şi cunoştinţa lui Dumnezeu, neştiind să cânte în adevăr: ***Aliluia!***

Icosul 5

În cântarea inimii tăinuindu-ţi privegherea, ai lăsat să se vadă în afară doar neputinţele şi pătimirile, Sfinte Nichifor, ascunzând comoara venirii Duhului Sfânt, spre a nu fi călcată în picioare de cei care nu s-au curăţat încă de noroiul patimilor. De aceea te rugăm să ne miluieşti acoperindu-ne şi pe noi cu bunăvoinţa ta, spălându-ne cu ploi de lacrimi de toate întinăciunile iubitoare de materie, spre a-ţi putea cânta:
Bucură-te, cuptor încins al nenumăratelor pătimiri, strălucind cu Lumina de Sus;
Bucură-te, hrană plină de saţ dumnezeiesc, care satură mulţimile de oropsiţi ai lumii;
Bucură-te, uşă care se deschide spre dumnezeiasca privelişte a smereniei lui Hristos;
Bucură-te, nestricăciune nepământească, dobândită pe crucea stricăciunii leprei;
Bucură-te, cântare ce răsună ca un ecou în adâncurile înalte ale Dumnezeirii;
Bucură-te, sete care a sorbit întru sine toate bubele şi puroaiele păcatelor lumii;
Bucură-te, vultur ce nu şi-a părăsit cuibul decât zburând în Dumnezeu;
Bucură-te, lacrimă a surâsului, zămislită din milioane de lacrimi de pocăinţă;
Bucură-te, masă întinsă şi prea bogată a ospăţului bunătăţilor privegherii;
Bucură-te, răstimp dăruit nouă pentru a ne întinde cu bunăt voire braţele pe Cruce;

Bucură-te, clipită strălucind în Duhul Sfânt, arătându-ne neclătinarea veşniciei;
Bucură-te, aur înlăcrimat al vederii lui Dumnezeu, adunat bob cu bob în jitniţele Împărăţiei;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 6

Desăvârşindu-te în ascultare şi agonisind vitejia ostăşiei Duhului, ai început a cunoaşte cercetările de taină ale lui Dumnezeu, dobândind puţin câte puţin din necuprinsa măsură a înţelepciunii lucrătoare a Preasfintei Treimi. Pentru aceea ai şi cufundat mintea ta în cuvintele Evangheliei, ca ridicându-te înnoit prin puterea lor dumnezeiască, cea care curăţă cu focul ceresc toată legătura pătimaşă a amorţirii sufleteşti şi a risipirii minţii, să biruieşti toate bântuielile vrăjmaşului, cel care a uitat frumuseţea ascunsă în cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 6

Răbdând cu bărbăţie toată osteneala nevoinţelor şi împuternicindu-te cu dumnezeiasca Euharistie, sfântul leac al întristării, ai păşit către biruinţa smereniei Domnului, pe al cărui nume îl purtai neîncetat pe buzele inimii. Unele ca acestea văzându-le, foarte ne veselim de lucrarea pe care Domnul o tăinuieşte în robii săi adevăraţi, şi îţi cântăm cu voioşia recunoştinţei:
Bucură-te, minte îndumnezeită care poartă în sine cugetele Domnului Hristos;
Bucură-te, privire scăldată în Lumina lui Dumnezeu, care dăruieşti odihnă sufletelor;
Bucură-te, sudoare de sânge, înşiruind în metanii, boabele sfinte ale trezviei;
Bucură-te, noian al harului, care în valuri vine şi cuminte ne spală picioarele;
Bucură-te, doctor ce vindeci hoitul cel putrezit al multelor mele împătimiri;
Bucură-te, văpaie a isihiei, care primeneşti şi rugăciunea mea abia şoptită;
Bucură-te, vâltoare în care e curăţată viitura plină de necurăţii a fărădelegilor mele;
Bucură-te, uşurare a durerilor pământului, prin unirea Ta cu Hristos în Ghetsimani;
Bucură-te, fulger ce spintecă luminând cerul cel plin de beznă al minţilor noastre;
Bucură-te, trâmbiţă al cărei sunet se face auzit celor care au asurzit în pătimaşe plăceri;
Bucură-te, jăratic dogoritor, în care e ascunsă în lume căldura dragostei lui Hristos;
Bucură-te, punte care se avântă pe malul Împărăţiei pentru mulţi credincioşi;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 7

Poartă a Vieţii s-a făcut inima ta, căci Domnul intrând cu putere prin chemarea numelui Său, a adus cu Sine sălăşluirea Tatălui şi a Sfântului Duh, iar Lumina Lor cea nezidită te-a cuprins întru mărturia cea vie a Împărăţiei, în care se împărtăşesc tainele cele mai presus de fire ale vederilor şi lucrărilor dumnezeieşti. Pentru aceea, toţi cei care cheamă numele tău, Sfinte Nichifor, gustă după putere din mângâierea pe care o dăruieşti cu mărinimie, întru cunoştinţa cântării: ***Aliluia!***

Icosul 7

Bunătatea ta degrab întâmpină suspinul omenesc, topind în focul rugăciunii durerile vieţuirii pământeşti şi purtându-le către izvorul veşnicei izbânzi - Crucea pe care a murit Domnul Hristos. Cu pecetea acestei biruinţe însemnându-ne şi noi, ne întărim întru nădejde şi îţi grăim plini de recunoştinţă, unele ca acestea:
Bucură-te, venire lină a încredinţării neîncetatei mile a Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, jertfire a nădăjduirii în sine, al cărei prinos aduce smerenie lucrătoare;
Bucură-te, bucurie înfiripată în inimile a mulţime de popoare credincioase;
Bucură-te, ochi neadormit, care e destoinic a desluşi toată lucrarea înşelăciunii;
Bucură-te, înfrigurare topită în Duhul, pentru mulţimea fărădelegilor noastre;
Bucură-te, făptuire a dragostei Evangheliei - ce împrăştie în lume sfinte semănături;
Bucură-te, braţ întărit cu vitejia care învârte întru Duhul, boabele metaniilor;
Bucură-te, nesupărare limpede, revărsată peste cei ce îi dispreţuiesc pe neputincioşi;
Bucură-te, început al sfârşitului nebuniei noastre iubitoare de patimi şi plăceri;
Bucură-te, oţet şi fiere băute dimpreună cu Hristos, pe crucea leprei tale;
Bucură-te, floare prea curată a învierii, ce are în sine toată frumuseţea cea de Sus;
Bucură-te, postire în care le-ai lepădat pe toate ale lumii, spre a-L îmbrăţişa pe Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 8

Zvârcolindu-se întru deznădejdea pizmei, s-a năpustit diavolul asupra ta, socotind că arătându-se de faţă te va tulbura de la rugăciune, Sfinte Nichifor, însă nimic izbândind şi-a înfipt ghearele în mâna ta cea dreaptă, cu care te pecetluiai cu semnul Sfintei Cruci. Iar tu, ca un viteaz, te-ai luptat cu el înfrângându-l cu puterea lui Hristos, care sălăşluia întru tine, ajungând necuratul să fie ruşinat de un om purtător al neputinţei trupului, însă biruitor prin părtăşia sa la dumnezeiasca fire, întru care se face cunoscută taina cântării: ***Aliluia!***

Icosul 8

Nedezlipindu-ţi mintea de numele lui Hristos Dumnezeu, ai cuprins în îmbrăţişarea ta pe tot omul, mistuind întunericul nostru, pe care Domnul ţi l-a încredinţat spre a te face părtaş întru lucrare la rugăciunea Sa din Ghetsimani. Pentru aceea cu toţii alergăm către tine, rugându-te să ne cureţi de drojdia minciunilor lăuntrice, dar şi de cele care din afară se rostogolesc năvalnic peste noi, asurzindu-ne mintea spre a nu-ţi putea cânta:
Bucură-te, seceră prin care se ridică în Cer snopii rugăciunii lui Iisus;
Bucură-te, sfârşit al păcătuirii, adeverit şi în netrebnicia simţurilor noastre;
Bucură-te, uimire şi strigare, îngropată în tăcerea adâncurilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, neputinţă a mişcării, care ai luat asupra ta înţepenirea noastră în păcat;
Bucură-te, însângerare în lupta cu dracii, care spulberă tot întunericul minciunii;
Bucură-te, scară mucenicească cu cincizeci de trepte, care te-a făcut lăcaş al Treimii;
Bucură-te, căutare şi aflare a strălucirii cuvintelor dumnezeieşti temeluite în făpturi;
Bucură-te, noapte a omorârii morţii, în care se aprind toate stelele rugăciunii stăruitoare;
Bucură-te, războinic care l-a ruşinat pe diavolul cu flamura biruinţelor în Dumnezeu;
Bucură-te, sabie care se ascute în focul neîncetatei trezvii, fiind bătută pe nicovala răbdării;
Bucură-te, ardere de tot a subţirimilor mândriei, spre intrare în luminarea desăvârşirii;
Bucură-te, minunare şi voioşie a dreptului Iov, pentru covârşitoarea ta lepădare de sine;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 9

Adâncindu-te cu inima în Dumnezeu, te-ai desprins cu totul de cele pământeşti şi fiind purtat de Duhul întru dumnezeiască vedere şi cunoştinţă, a mărturisit şi trupul pogorârea de taină a rugăciunii tale, căci prin darul lui Dumnezeu ai început a pluti în văzduh, întinzând braţele spre Cer pentru a primi îmbrăţişarea părintească. Pentru aceea şi firea oamenilor, care îndeobşte e aplecată spre cele trupeşti, se veseleşte că încă un fiu al ei a biruit prea împuţita mândrie şi cântă în duh şi în adevăr: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ucenicul cel care s-a învrednicit a vedea măsura rugăciunii tale, Sfinte Nichifor, a sorbit în suflet Lumina cea dumnezeiască ce împodobea chipul tău, veselindu-se cu

băutura cea vie a strălucirii celei neapuse. Iar noi, cei care ca nişte bezmetici ne preumblăm prin nisipurile mişcătoare ale necredinţei şi ale poftelor după născocirile pământeşti cu umilinţă îndrăznim a-ţi aduce aceste graiuri de laudă:
Bucură-te, cetăţean al tuturor inimilor, întru care şopteşti frumuseţile Ierusalimului de sus
Bucură-te, cruce care ne cheamă să iubim alegerea tâlharului celui de-a dreapta;
Bucură-te, gospodar sărac în cele pământeşti, dar nespus de darnic întru cele Cereşti;
Bucură-te, răbdare mucenicească ce prin sfârtecarea leprei a înnoit omul cel lăuntric;
Bucură-te, rostire întru Duhul, a cuvântului prin care ai fost adus la fiinţă şi viaţă;
Bucură-te, piron ce ţintuieşti toată jalea şi sfârşeala, cu sângele lacrimilor tale;
Bucură-te, ostăşie a râvnei pentru dobândirea păcii desăvârşite a veacului viitor;
Bucură-te, nebiruită cetate a inimii, înălţată prin credinţa în cuvintele Evangheliei;
Bucură-te, trup prin care a trecut mulţimea de piroane a neîncetatelor pătimiri;
Bucură-te, curaj de a zbura spre noi cu aripile smereniei şi ale milei pocăinţei;
Bucură-te, istorie a sfinţeniei care a biruit toate furtunile duhurilor potrivnice;
Bucură-te, neînfricare în faţa morţii, odrăslită din surâsul învierii lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 10

Lumina Împărăţiei se arată în chip văzut celor care trudesc a dobândi mintea lui Hristos şi ostenind până la sânge întru lucrarea poruncilor şi pomenirea numelui Fiului, se aduc deplin lui Dumnezeu. Între aceştia te-ai numărat, şi tu, Sfinte Nichifor, şi prin iconomia Preasfintei Treimi ai fost descoperit lumii ca vas ales şi plin de bogăţia unirii şi mişcării întru slava duhului. Iar noi, minunându-ne de revărsarea de daruri cuprinse în sufletul tău, cântăm cu recunoştinţă Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 10

Întunericul dintru noi nu rabdă a fi vădit de strălucirea cea dumnezeiască a feţei tale, Sfinte Nichifor, însă lumina bucuriei tale şopteşte lin în inimile noastre vestea cea bună a Evangheliei, cea care ne poate strămuta din moarte la viaţă, înnoindu-ne simţirile şi învrednicindu-ne a-ţi cânta aşa:
Bucură-te, răstignire a graiului, care şi-a înveşmântat tăcerile în mintea luiHristos;
Bucură-te, zvârcolire în dureri ascunsă de oameni, dar arătată deplin lui Dumnezeu;
Bucură-te, ciorchine de neputinţe, care a fost stors în teascul jertfelnicului ceresc;
Bucură-te, fior al sudorilor de rugăciune, care ne curăţă de întinăciunile trupeşti;
Bucură-te, curăţie a chipului omenesc, nebiruită de urâciunile schingiuirii leprei;

Bucură-te, îngenunchere plină de bărbăţia celui care s-a arătat deplin Duhului;
Bucură-te, nefăţarnică tânguire, care trage sorbind întru sine toate durerile lumii;
Bucură-te, însingurare sfântă în care ne-ai privit pe fiecare în parte în ochii inimii;
Bucură-te, izbândă de negândit pentru toţi cei ce se înfig ca râmele în pământul plăcerii;
Bucură-te, împrumutare a păcii sufleteşti, dăruită celor ce lucrează poruncile Evangheliei;
Bucură-te, praznic în care saltă de bucurie inimile şi privirile celor iubitori de Dumnezeu;
Bucură-te, vin plin de lumina Soarelui Dreptăţii, pe care îl sorbim în lacrima inimii;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 11
Adăstând în noimele dumnezeieşti, ai dobândit strălucirea cea veşnică a inimii şi dintru acest izvor ceresc ai revărsat râuri de apă vie, dăruind cuvinte de mângâiere, sfat şi luminare tuturor celor care te cercetau în odăiţa ta, preschimbată în vistierie a bogăţiilor duhovniceşti. Vino cu mila ta cea lucrătoare şi în întortocherile pătimaşe ale minţii noastre şi, descâlcindu-ne din hăţişul îndulcirilor materialnice, învaţă-ne a cânta Domnului întru cunoştinţă: ***Aliluia!***

Icosul 11
Trupul tău era frânt de pătimirile îndelungate ale leprei, dar sufletul ţi se ridica cutezător peste toate durerile firii pământeşti, îmbrăţişând cu împreună pătimire tot suspinul şi toate suferinţele oamenilor. Pentru aceea şi Duhul Sfânt te-a prea mărit cu slava sa şi a făcut cunoscut Bisericii darul cu care ai fost încununat, prin mulţime de minuni, pentru care şi noi îţi cântăm cu veselie unele ca acestea:
Bucură-te, săptămână de înşeptiţi ani, petrecută în sihăstria mucenicească a leprei;
Bucură-te, zdrobire a inimii în umilinţă, spre a măcina grâul cuvintelor Evangheliei;
Bucură-te, mireasmă a Luminii, ce vădeşte putorile şi puroaiele păcatelor mele;
Bucură-te, sfătuire plină de sfinţenie şi har, care vede veşnicia sufletelor noastre;
Bucură-te, nevinovăţie care ia asupra sa prihana minţilor noastre pline de întinăciuni;
Bucură-te, întâlnire cu semenii în neîncetata îmbrăţişare a Preasfântului Duh;
Bucură-te, sihăstrie făurită în odaia leprozeriei, în care s-au adunat toate durerile lumii;
Bucură-te, strălucire a chipului, care ne uimeşte cu dumnezeiasca sa asemănare;
Bucură-te, martor surâzător şi tăcut al biruinţei lui Hristos în neputinţa omului;

Bucură-te, spic al suspinelor lumii, care a crescut întru dogoarea Soarelui învierii;
Bucură-te, strugure a cărui dulceaţă şi mireasmă aduce gustul focului dumnezeiesc;
Bucură-te, braţe deschise spre Cer, în care se pogoară Lumina îmbrăţişării părinteşti;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 12

Ungere de bună mireasmă ţi s-a făcut îndelunga ta răbdare, prea cuvioase părinte Nichifor, căci trupul ţi s-a înnoit în cuptorul cel cu colţi de văpaie al leprei, strălucind cu slava cea nepieritoarea învierii lui Hristos. Spulberă întunecările noastre de gând, care ne strică cu moarte alcătuirea trupului, iar prin cuvioasa ta adormire ajută-ne să pricepem că plină de nemăsurată milă este dragostea lui Dumnezeu, cea care preface în sfinte moaşte trupurile celor care îl iubesc şi îi cântă în adevăr: ***Aliluia!***

Icosul 12

Milă fără de margini se aprinde în privirea ta, minunatule părinte Nichifor, căci cunoscând mulţimea pătimirilor omeneşti, vii degrabă în întâmpinarea suspinelor pământenilor, arătându-te şi celor care nu te cunosc, însă ţie îţi sunt cunoscuţi deplin întru Duhul Sfânt. Pentru aceea şi noi cei netrebnici voim a-ţi cânta:
Bucură-te, rană unită cu rănile lui Hristos, spre vindecarea multor suflete rănite;
Bucură-te, schilodire a trupului, întru care s-a sălăşluit slava Preasfintei Treimi;
Bucură-te, paralizie purtată cu recunoştinţă, întru care ne tămăduim sufletul paralitic;
Bucură-te, mugur care îşi deschide bobocul nepătimirii înaintea privirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, şipot al izvoarelor de lacrimi, prefăcute în nor dumnezeiesc al slavei;
Bucură-te, mireasmă a sfinţeniei care susură limpezime în sfintele tale moaşte;
Bucură-te, râu însutit, adunat - din holda de aur crescută sub soarele Evangheliei;
Bucură-te, lumină neumbrită de amărăciunea nesimţirii şi uitării omeneşti;
Bucură-te, sfâşiere a inimii pentru toţi cei ce suspină nemângâiaţi în veacul pământesc;
Bucură-te, miel înjunghiat cu cuţitul îndelungatelor pătimiri pentru dragostea lui Hristos;
Bucură-te, lucrare adâncă a mântuirii, moştenită de cei care te cunosc în duh;
Bucură-te, leac tăinuit în miresmele cele lucrătoare ale ierburilor tămăduitoare;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condacul 13 (de trei ori)
O, preacuvioase părinte Nichifor, răstignirea ta întru răbdare cutremură sufletele noastre, iar tăcerea ta cea grăitoare întru adâncurile rugăciunii, ne umple de nădejdea cea curată a bunăvoinţei Preasfintei Treimi. Pentru aceea şi noi cei care călătorim prin furtunile lumeşti, alergăm către tine, cerându-ţi sănătate trupului şi sufletului, spre a putea cânta lui Dumnezeu şi acum şi pururea: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zic:

Icos 1
Răsărind ca o binecuvântare în ostrovul Cretei, dumnezeiescule Nichifor, ai cunoscut de timpuriu durerea de a fi orfan şi făcându-te iubitor de osteneală, ai învăţat a-ţi câştiga cele de trebuinţă, spre a nu împovăra pe nimeni, însuşi Domnul ferindu-te prin aceasta de moleşeala cea stricătoare de suflet a traiului desfătat. Pentru aceasta şi noi cei care ne-am robit îndulcirilor pământeşti, îndrăznim a-ţi cânta:
Bucură-te, pahar plin cu seva veşniciei, din care se adapă toţi cei istoviţi;
Bucură-te, izvor de lacrimi, prelins din muntele cel sfânt al suspinelor;
Bucură-te, pâine fărâmată cu tăişul multelor pătimiri şi lupte lăuntrice;
Bucură-te, dragoste curată prin care Fiul lui Dumnezeu Se lasă îmbrăţişat;
Bucură-te, dar al milostivirii, la care aleargă toţi cei ce flămânzesc a primi bucurie;
Bucură-te, candelă ce veghează în noaptea întunecată a învârtoşărilor noastre;
Bucură-te, străfulgerare a curăţiei, în care lumea se vede cu ochi primenitori;
Bucură-te, vorbă domoală, care a dobândit putere de Sus spre a temelui suflete;
Bucură-te, fluture cu aripi de azur, care ştie să culeagă nectar din mărăcinii faptelor noastre;
Bucură-te, floare înveşmântată cu purpura pătimirilor, care străluceşte cu raze de lacrimi;
Bucură-te, clinchet al bunătăţii, care prin alinare trage clopotele deşteptării sufleteşti;
Bucură-te, porumbel care îşi găseşte odihna în cuibul sihăstresc al rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselie veşnică a omului celui dinlăuntru!

Condac 1
Prin neîncetatele dureri te-ai adâncit în pocăinţă până la temelia fiinţării, dumnezeiescule părinte Nichifor; şi luând asupră-ţi păcatele tuturor oamenilor I le-ai încredinţat Tatălui prin unirea ta cea desăvârşită cu Fiul Său şi Dumnezeul nostru, care în Ghetsimani şi pe Cruce a purtat tot blestemul făpturilor omeneşti. Pentru aceea şi Duhul Sfânt te-a înălţat în vremea rugăciunii mai presus de legile firii şi te-a împodobit cu venirea Luminii celei nezidite, mărturisind înaintea tuturor vea-

curilor că te-a proslăvit ca pe un purtător al Crucii lui Hristos văzând surâsul tău şi îţi cântă: ***Bucură-te, Sfinte părinte Nichifor, sănătate, înnoire şi veselia veşnică a omului celui dinlăuntru!***

Apoi se zice aceasta:

Rugăciune către Sfântul Nichifor cel lepros

O, dumnezeiescule părinte Nichifor, luminându-se sufletele noastre dintru strălucirea chipului tău, ca unii care am dobândit alinare sufletească şi am cunoscut puterea ta dumnezeiască, cu umilinţă îţi cerem: dăruieşte-ne luminare minţii, sănătate trupului şi ne îndreaptă vieţile către cugete de pocăinţă şi statornicie în apropierea cu trezvie de Sfintele Taine.

Vindecă-ne lepra păcatului care ne macină sufletele, dăruindu-ne râvnă pentru dumnezeieştile porunci ale Evangheliei.

Tămăduieşte-ne lepra minţii care ne îmbolnăveşte toate puterile sufletului şi ale trupului şi toate cugetele.

Curăţă-ne de lepra fărădelegilor trupeşti, care ne pângăresc deopotrivă întreaga alcătuire, umplându-le de împuţiciunea necurăţiei.

Nimiceşte-ne lepra urâciunii faţă de aproapele, dăruindu-ne dragoste nefăţarnică şi plină de simţire pentru trebuinţele semenilor.

Izbăveşte-ne de lepra neiubirii de osteneală şi a închinării la confort, dăruindu-ne şi nouă sârguinţă şi luare aminte în vremea rugăciunii.

Scapă-ne degrabă de lepra compătimirii bolnave de sine şi a nejertfelniciei, dobândite prin tăvălirea neîncetată în mocirla lucrurilor materialnice.

Mântuieşte-ne de lepra puterii morţii, deschizându-ne, ca un înainte mergător, cărarea ostenelilor prin care tu însuţi ai ajuns la sfinţenia învierii. Şi fie ca pe tine având-te călăuzitor, să ne dobândim sănătatea cea veşnică a sufletului şi a trupului, întru cunoştinţa Fiului lui Dumnezeu, căruia să îi aducem slavă, dimpreună şi Tatălui şi Duhului Sfânt. Amin.

Şi se face otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului Nichifor cel lepros şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şine mântuieşte pe noi. Amin!

Paraclisul Sfântului Nichifor cel lepros

După obişnuitul început, se zic troparul şi condacul Sfântului Nichifor.

Troparul, glasul al 3-lea: Minunatu-s-au îngerii de luptele tale şi de statornica bărbăţie arătată întru nevoinţe, Sfinte părinte Nichifor, căci urmând dreptului Iov ţi-ai câştigat răbdarea în îndelungi pătimiri, cunoscându-L pe Dumnezeu, cel care a răbdat Cruce şi moarte pentru învierea noastră. Pentru aceea şi Domnul te-a împodobit cu darul facerii de minuni, iar noroadele pământului se veselesc de darurile tale şi îţi cântă cu recunoştinţă: bucură-te, dumnezeiesc povăţuitor al monahilor; bucură-te, purtător al Luminii nezidite; bucură-te că sfintele tale moaşte sunt izvor de bună mireasmă şi neîncetate minuni!

Condacul, glasul al 2-lea: Trecând ca un viteaz prin durerile şi cumplitele schilodiri ale leprei, te-ai avântat în împlinirea cuvintelor Evangheliei, Sfinte Nichifor, şi te-ai făcut sălaş al Preasfintei Treimi, prin necurmata rugăciune şi stăruinţă în răbdare. Pentru aceea te-ai şi înveşmântat cu slava cea dumnezeiască şi nematerialnică, purtând în trupul tău mult pătimitor strălucirea cea atotbiruitoare a învierii lui Hristos.

Canonul Sfântului Nichifor cel lepros

Cântarea 1

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Vlăstar binecuvântat răsărit din ostrovul Cretei te cunoaştem pe tine, Sfinte Nichifor, iar roadele rugăciunilor tale hrănesc mulţime de noroade, dăruind tuturor saţiul gustului veşniciei, spre chemare la înnoirea lăuntrică. Curăţă-ne inimile de toate rădăcinile stricăciunii, ca şi întru noi să se facă lucrătoare Evanghelia lui Hristos, cel care a venit în lume pentru cei păcătoşi.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Ai rămas orfan de mic şi ai cunoscut prea bine durerea lipsei de dragoste, părinte Nichifor, însă Cel care te povăţuia în taină şi îţi purta de grijă era însuşi Fiul lui Dumnezeu. Pentru aceea şi noi, cei care suntem împovăraţi cu simţămintele cele

despărţitoare de Dumnezeu, suspinăm cerându-ţi mila şi ocrotirea părintească, spre a putea răzbi în acest veac anevoios pentru lucrarea dragostei.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Spre a-ţi câştiga pâinea cea de toate zilele ai ucenicit într-o frizerie, Sfinte Nichifor, şi deprinzând meşteşugul cel de trebuinţă, ai slujit după putere înfrumuseţării chipului oamenilor. Curăţă şi luminează şi chipul nostru cel lăuntric, care s-a întunecat prin zvârcolirea cugetelor, prin privirea în zările păcatului, prin auzirea veştilor stricăciunii, prin adulmecarea fărădelegii şi prin gustarea roşcovelor celor porceşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ai luat drumul Ierusalimului, urmând răposatei maicii tale Glicheria, Sfinte Nichifor, şi păşind prin locurile în care a umblat însuşi Dumnezeu-Omul, Lui i-ai încredinţat după putere viaţa ta. Învaţă-ne şi pe noi a ne încredinţa Preasfintei Treimi, cu toate puterile sufleteşti, ca, ne mai ascunzând nimic de Domnul, să încetăm a ne minţi pe noi înşine, bineştiind că nimic nu se poate tăinui de privirea Sa atotvăzătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, tu eşti Maica orfanilor şi a năpăstuiţilor, venindu-le grabnic întru ajutor, pentru că dimpreună cu Fiul tău aţi cunoscut deplin traiul sărăcăcios în această lume. Miluieşte-ne, Preabună, şi ne dăruieşte bogăţia sănătăţii, ca dintru ea să rodească luarea aminte la cuvintele Fiului lui Dumnezeu, prin a căror lucrare intrăm şi noi pe cărarea cea strâmtă a mântuirii.

Cântarea a III-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Plecând cu binecuvântare arhierească spre ostrovul Chiosului, ai fost primit de către Sfântul Antim în leprozeria de care purta grijă, iar tu, luminându-te la vederea strălucirii chipului său, te-ai umplut de nădejdea binecuvântării dăruite ţie de Dum-

nezeu. Ocroteşte-ne şi pe noi Sfinte Nichifor, cu nebiruita ta putere, păzindu-ne de cumplita lepră sufletească a urâciunii şi dispreţului dintre oameni.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Îndrăgind cuvintele grăite de Fiul lui Dumnezeu în Evanghelie şi gustând din focul lor cel veşnic, ai râvnit sfintelor cântări, Sfinte Nichifor, şi ai ajuns psalt al bisericuţei leprozeriei, slujind cu evlavie şi văzând minunile săvârşite de Sfântul Antim, stareţul tău. Pentru aceea şi noi te rugăm, prin cuvântul tău cel mângâietor, umple-ne pe toţi de bucuria răbdării şi de seninătatea celor care călătoresc în lume dimpreună cu Domnul.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Primenindu-te cu îndulcirea dumnezeiască a venirii harului şi voind a nu mai fi despărţit de lucrarea sa, ai însetat a primi chipul cel monahicesc, părinte Nichifor, ca astfel să-ţi închini desăvârşit viaţa lui Dumnezeu. Iar Sfântul Antim, stareţul tău, a primit dorinţa ta cea bună şi te-a afierosit Domnului Hristos, făcându-te oştean al Său şi prin descoperire de Sus vestindu-i-se că vei moşteni darul său şi vei ajunge făcător de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând ascultare desăvârşită şi sorbind astfel din binecuvântarea cerească a dragostei Preasfintei Treimi, te-ai făcut vas al harului, Sfinte Nichifor, şi ai clădit nevoinţă peste nevoinţă, temeluindu-le pe toate în sărăcia şi fecioria pentru Hristos. Pogoară şi în inimile noastre strălucirea vieţuirii tale, ca purcezând şi noi pe calea purtării de fiecare zi a Crucii, să privim cu ochi curăţaţi greutăţile pe care însuşi Domnul le poartă dimpreună cu noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeiască Fecioară şi Maică, suspinele şi lacrimile noastre, le punem la picioarele tale, ştiind că inima înfrântă şi smerită primeşte toată ocrotirea ta. Pentru aceea, te rugăm, dă-ne nouă a gusta din bucuria crucii, ca prin îndelungă răbdare şi stăruinţă în rugăciune, să înceapă a se ivi în noi mugurii cei înnoitori ai primăverii învierii, care se înveşmântează întru Lumina cea de sus.

Stihiri:

Trăind în ascultare ai intrat în taina cea mare a smereniei Fiului, pentru aceea şi El a mijlocit pentru tine la Tatăl, ca Unul care este întâi Născut dintre cei morţi.

Cântarea inimii tale a cuprins unduirile cele dumnezeieşti ale cuvintelor Evangheliei, întru care s-au desfătat cu sfântă îndulcire toţi cei care au răzbit în veacul acesta pământesc.

Orb, schilod şi paralitic te-a făcut lepra în trupul tău, dar văzător de Dumnezeu, sprinten în trezvie şi vultur în zborul inimii te-a arătat Duhul Sfânt, ca să se prea mărească şi întru tine Crucea Fiului, din încredinţarea Tatălui.

[Preotul zice Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul.]

Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, aici vom zice: Sfinte părinte Nichifor, grabnic tămăduitorule, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia... şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm. Doamne miluieşte (de 12 ori).

[Apoi preotul zice Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.]

Sedealna, glasul al 4-lea: Neputincioşii lumii primesc de la tine privirea ta împodobită cu şiraguri de lacrimi, Sfinte Nichifor, căci tu cunoşti nemijlocit povara durerilor pământeşti, iar mâna ta cea puternică se face reazem şi ajutor dumnezeiesc celor istoviţi şi doborâţi în dureri şi boli. Nu înceta a veni printre noi şi, surâzându-ne în inimi cu prietenia ta, învaţă-ne a ne petrece zilele în sfântă însoţire cu Dumnezeu.

Cântarea a IV-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Ca un pom tânăr crescut în tărâmul nevoinţelor te-ai arătat, Sfinte Nichifor, şi împuternicindu-te cu fiecare strădanie săvârşită în ascultare, ţi-ai înfipt rădăcinile în adâncimile smereniei, aducând la lumină blândeţea şi pacea Duhului Sfânt.

Pentru aceea nu te-ai îngrijorat de schilodirile aduse ţie de lepră, ci toată nădejdea punând-o în Dumnezeu, le-ai primit pe toate ca din mâinile Sale.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Neîncetată a fost privegherea ta prin rugăciunea de toată vremea şi, aflându-te în războiul cel duhovnicesc, nu ai slăbit strădaniile, Sfinte Nichifor, ci ca un viteaz te-ai avântat în truda cea aducătoare de har, săvârşită din dragostea faţă de semenii cei de aproape ori de departe. Slobozeşte-ne, şi pe noi din învârtoşările patimilor, ca intrând în lumina Evangheliei, să păşim întru bucurie, lepădând orbecăiala poftelor pământeşti.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Durerile tale cine le poate şti, afară de Dumnezeu, prea cuvioase Nichifor, de aceea suspinul tău cel lăuntric a găsit reazem şi îmbrăţişare deplină în suspinul Duhului Sfânt. Taină prea mare a fost viaţa ta, căci purtând în inimă slava Soarelui Dreptăţii, ai fost învăţat să sorbi puţin câte puţin din noianul durerilor lumii, ca şi prin tine să se dăruiască neasemănată alinare firii omeneşti, mult încercată de puhoiul mândriei şi de prăvălirile nebuneşti şi pătimaşe în deznădejde.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lacrimile tale înveşmântate în milă, au îmbrăţişat neputinţele şi căderile multor oameni, Sfinte Nichifor, dăruind nădejde şi ridicare multora, care nici măcar nu auziseră de tine. Dar, tu, urmând smereniei Domnului tău, ai voit a rămâne neştiut, spre a îmbrăţişa cu putere necheltuită pe tot omul venit în lume şi a-l purta în adâncurile dragostei lui Dumnezeu, spre dobândirea strălucirii depline întru Lumina învierii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Luminătoare şi chivernisitoare a monahilor eşti cunoscută, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, şi tuturor celor care se sârguiesc a-l iubi pe aproapele prin puterea Evangheliei, le dăruieşti cunoştinţă dumnezeiască şi vedere cuprinzătoare a meşteşugurilor diavoleşti. Picură şi în inimile noastre prea curată, neîmpuţinata ta milă ca astfel să ne trezim din somnul cel întunecat al moleşelii şi trândăviei.

Cântarea a V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Ştiind că eşti închis în leprozerie pentru tot restul vieţii, ai mulţumit lui Dumnezeu pentru cele dăruite ţie, Sfinte Nichifor, iar când trupul a început să îţi fie sfârtecat de colţii leprei, ai răbdat muceniceşte, ştiind că durerile te înveşmântează cu slava cea veşnică. Iar noi, minunându-ne de stăruinţa ta în nădejde şi credinţă, îţi cerem ocrotirea părintească şi spor de înţelepciune.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Strălucirea curăţiei ai dobândit-o prin rugăciune, Sfinte Nichifor, iar lepra ţi s-a făcut precum un nor pe limpezimile cerului, ştiind că nici o suferinţă nu este neştiută razelor şi privirii atotcunoscătoare ale Dumnezeirii. Spală şi întunericul nostru lăuntric, cu revărsările cele de lumină ale lacrimilor tale, ca lepădându-ne de poftele cele dobitoceşti, să ne învrednicim de hrana cea cuviincioasă omului - Trupul şi Sângele Domnului Hristos.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Secera sfârşitului socotindu-o a fi neîncetat asupra ta, ţi-ai gătit sufletul pentru întâlnirea cu Dumnezeul tău şi Dumnezeul nostru, Sfinte Nichifor, trăindu-ţi fiecare zi ca şi cum ar fi cea din urmă. Miluieşte-ne şi pe noi cei cu mintea împrăştiată şi care ne socotim a fi veşnici pe acest pământ, nepricepând că suntem cu totul subjugaţi poftei ochiului şi trufiei vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepra ţi s-a făcut veşmânt de durere, prin care ai intrat în adâncurile inimii, Sfinte Nichifor, unde te-ai întâlnit prin stăruinţa rugăciunii cu Hristos cel răstignit şi înviat. Curăţă-mă şi pe mine de solzii cei împietriţi ai nesimţirii, ca dobândind primenire sufletească să lepăd viclenia şi făţărnicia care umple cu stricăciune şi nesfârşite gunoaie, viaţa mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru deschiderea braţelor tale la rugăciune cuprinzi toată firea omenească, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, şi tăinuind întru dragostea ta suspinele, încercă-

rile şi suferinţele a miliarde de oameni, ai îmblânzit şi domolit durerile multor osteniţi şi împovăraţi ai lumii. Pentru aceea şi noi îţi încredinţăm lacrimile noastre, ştiindu-te prea puternică în a le preschimba în bucuria învierii sufleteşti.

Cântarea a VI-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Tăciunii cei întunecaţi ai gândurilor materialnice şi ai întristării, i-ai aprins cu focul Duhului Sfânt, Sfinte Nichifor şi, mistuindu-i cu vâlvătăile lacrimilor de pocăinţă, te-ai răcorit în văpaia cea neasemănată a strălucirii dumnezeieşti. Pentru aceea, mulţime mare de oameni aleargă către ajutorul tău, ştiind că poposesc în braţele unui om care îi iubeşte mai mult decât îşi pot închipui.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Pe muntele curăţiei ai urcat purtând crucea răbdării, Sfinte Nichifor şi fiind măcinat de durerile leprei precum grâul într-o moară, ai rodit întru omul cel dinăuntru lanurile grânelor dumnezeieşti, care nu se lasă cunoscute şi gustate decât întru lumina Soarelui Dreptăţii, cel care prin razele Sale, deopotrivă usucă şi drojdia vicleniei, făţărniciei şi a împuţitei mândrii.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Îmbrăţişare feciorelnică şi plină de bunătate ai dăruit lumii întregi, Sfinte Nichifor, căci rămânând tăinuit în odaia leprozeriei şi încingându-te cu suspinul Duhului Sfânt, te pogorai cu Domnul până la temelia firii omeneşti, spre a sorbi mulţimea prihănirilor tuturor păcatelor şi a te uni mai desăvârşit cu Cel care în Ghetsimani a asudat şi a plâns pentru noi cu lacrimi de sânge.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În temniţa de o jumătate de veac a leprei prin noianul de dureri purtate cu răbdare, te-ai făcut sălăşluire a Sfântului Duh, prea cuvioase Nichifor, iar trupul tău ciopârţit de boală, a dobândit în ochii lui Dumnezeu limpezime de cleştar. Pentru

aceea te-a şi dăruit Domnul veacului nostru, cel plin de atâtea temniţe ale minţii, ca să aflăm prin tine cheia slobozeniei lăuntrice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mila ta cea de necuprins cu mintea s-a făcut palat al oropsiţilor lumii, pururea Fecioară Marie, căci toţi cei care îţi cer cu stăruinţă ocrotirea, dobândesc din bogăţia lepădării de păcat. Nu înceta a pogorî în inimile noastre focul Evangheliei, ca şi noi înseninându-ne în dragostea pentru semeni, să învăţăm a cuprinde în rugăciune durerile şi suspinele celorlalţi.

Stihiră:

Am adormit în moleşeala păcatului, dar rugăciunile tale m-au deşteptat, Sfinte Nichifor, şi lepădând visarea înşelăciunii, mi se dă a vedea lămurit lucrarea cea dumnezeiască a minunilor tale.

[Preotul zice Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul.]

Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, aici vom zice: Sfinte părinte Nichifor, grabnic tămăduitorule, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia... şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm. Doamne miluieşte (de 12 ori).

[Apoi preotul zice Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.]

Condac, glasul al 2-lea: Trecând ca un viteaz prin durerile şi cumplitele schilodiri ale leprei, te-ai avântat în împlinirea cuvintelor Evangheliei, Sfinte Nichifor, şi te-ai făcut sălaş al Preasfintei Treimi, prin necurmata rugăciune şi stăruinţă în răbdare. Pentru aceea te-ai şi înveşmântat cu slava cea dumnezeiască şi nematerialnică, purtând în trupul tău mult pătimitor strălucirea cea atotbiruitoare a învierii lui Hristos.

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

Apostolul

Preotul: înţelepciune.

Din întâia epistolă către Corinteni a Sfântului apostol Pavel, citire (1,18-31):

Dacă la săvârşirea paraclisului nu se aflǎ nici un preot ori diacon, Apostolul şi Evanghelia pot fi citite de către un simplu credincios, cu luare aminte, cu smerenie şi dragoste.

Corinteni I, 18-31

18. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.
19. Căci scris este: "Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi voi nimici-o".
20. Unde este înţeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii acesteia?
21. Căci de vreme ce întru înţelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înţelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii.
22. Fiindcă şi iudeii cer semne, iar elinii caută înţelepciune,
23. Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie.
24. Dar pentru cei chemaţi, şi iudei şi elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu.
25. Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înţeleaptă decât înţelepciunea lor şi ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor.
26. Căci, priviţi chemarea voastră, fraţilor, că nu mulţi sunt înţelepţi după trup, nu mulţi sunt puternici, nu mulţi sunt de bun neam;
27. Ci Dumnezeu Şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu Şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari;
28. Dumnezeu Şi-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt,
29. Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.
30. Din El, dar, sunteţi voi în Hristos Iisus, care pentru noi S-a făcut înţelepciune de la Dumnezeu şi dreptate şi sfinţire şi răscumpărare,
31. Pentru ca, după cum este scris: "Cel ce se laudă în Domnul să se laude".

Preotul: Pace ţie, cititorule. Citeţul: Şi duhului tău. Aliluia (de 3 ori).

Evanghelia

Preotul: Cu înţelepciune drepţi, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor. Credincioşii: Şi duhului tău. Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Sfântul apostol şi evanghelist Luca, citire. Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie. Preotul: Să luăm aminte.

(Luca 17,11-19)

În vremea aceea,
11. Iar pe când Iisus mergea spre Ierusalim şi trecea prin mijlocul Samariei şi al Galileii,
12. Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi care stăteau departe,
13. Şi care au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, Învăţătorule, fie-Ţi milă de noi!
14. Şi văzându-i, El le-a zis: Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor. Dar, pe când ei se duceau, s-au curăţit.
15. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.
16. Şi a căzut cu faţa la pământ la picioarele lui Iisus, mulţumindu-I. Şi acela era samarinean.
17. Şi răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curăţit? Dar cei nouă unde sunt?
18. Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?
19. Şi i-a zis: Scoală-te şi du-te; credinţa ta te-a mântuit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile prea cuviosului Tău Nichifor, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, cufăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihiră: Cu braţele deschise spre cer te-a văzut, ucenicul tău, Sfinte Nichifor, iar plutirea ta în văzduh în vremea rugăciunii şi strălucirea dumnezeiască a feţei tale l-au încredinţat că vezi surâsul lui Dumnezeu.

[Preotul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta. Cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări. Înalţă fruntea dreptmăritorilor creştini şi trimite peste noi milele Tale cele bogate pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu folosinţele cinstitelor Puteri Cereşti celor fără de trup; pentru rugăciunile cinstitului, măritului proroc, înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale celor între Sfinţi părinţilor noştri, mari dascăli şi ierarhi: Vasile cel mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur, Atanasie cel mare, Chiril, Nicolae al Mirelor Lichiei şi Spiridon al Trimitundei, făcătorii de minuni; ale Sfinţilor, măriţilor, bunilor biruitori mucenici; ale Sfântului preacuviosului Nichifor cel lepros, grabnicul tămăduitor; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtători părinţilor noştri: Grigorie Decapolitul, Nicodim cel sfinţit şi Dimitrie cel nou; ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana; ale Sfântului (numele), a cărui pomenire o săvârşim astăzi şi pentru ale tuturor Sfinţilor, rugămu-ne, Multmilostive Doamne, auzi-ne pe noi, păcătoşii, şi ne miluieşte pe noi.

Doamne miluieşte (de 12 ori).

Apoi ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni...]

Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, credinciosul zice această rugăciune: Voi trece ca o frunză uscată din această viaţă; Sfinte părinte Nichifor, iar atunci zadarnic îmi va părea rău că am cheltuit în deşertăciuni răstimpul acestei vieţuiri pământeşti. De aceea, azi vin înaintea ta şi te rog, pune putere în mine ca să mă trezesc din nălucirile cele nebuneşti ale închinării la confort şi desfătări trupeşti. De voieşti, dăruieşte-mi sănătate; de vrei, dăruieşte-mi pace sufletească; dacă binevoieşti, vindecă-mi orbirea inimii. Însă un lucru îţi cer cu stăruinţă: dă-mi iubire de osteneală şi de rugăciune, ca prin acestea intrând în lucrarea poruncilor Evangheliei, să mi se lumineze viaţa cu strălucirea cea dumnezeiască a cuvintelor Domnului Hristos, spre a se înţelepţi până în sfârşit sufletul meu, cu binecuvântarea şi puterea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

Doamne miluieşte (de 12 ori).

Cântarea a VII-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o. cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Hrană de praznic şi merinde pe cale te-ai făcut tuturor celor care pribegim în acest veac, Sfinte Nichifor, căci prin pilda răbdării şi a nevoinţelor tale ne umplem de nădejdea cea binecuvântată a harului lui Dumnezeu, care se face lucrător şi în vieţile noastre. Nu înceta a ne milui până la cea din urmă suflare a vieţii noastre, ocrotindu-ne cu tăria rugăciunilor tale.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Miere adunată din mireasma florilor curăţiei şi sălăşluită în fagurele de ceară al trupului ţi s-au făcut rugăciunile, Sfinte părinte Nichifor, şi aprinzându-te cu focul Duhului Sfânt, ţi-ai topit vieţuirea în vederea Luminii celei nezidite a Preasfintei Treimi, prin a cărei neţărmurite milostiviri învredniceşte-ne şi pe noi a ne împărtăşi întru cunoştinţă cu Trupul şi Sângele Domnului.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Sare a propovăduirii scoasă din străfundurile mulţimii pătimirilor pământeşti ne este vieţuirea ta, Sfinte Nichifor, căci cufundându-te în rugăciunea văzătoare de Dumnezeu, ai adus lumii daruri care vor fi cunoscute îndeobşte doar în vremea Judecăţii de Apoi. Presară şi în minţile noastre cuvintele grăite în Evanghelie, ca dobândind neîmprăştiere în rugăciune, să arvunească închegare, şi statornicie şi viaţa noastră lăuntrică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pâine coaptă în focul multor osterieli ni se înfăţişează viaţa ta, Sfinte Nichifor, iar gustul ei cel dumnezeiesc ne curăţă de împătimirile deznădejdii şi ale necredinţei, dăruindu-ne din saţiul odihnei în Dumnezeu. Primeşte şi sărmana noastră rugăciune şi, dăruindu-ne lumina cunoştinţei, deschide-ne ochii spre a pricepe înşelările cele multe ale zilelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zările cele de necuprins cu mintea ale cunoştinţei dumnezeieşti se odihnesc pe umerii tăi, Născătoare de Dumnezeu, iar Heruvimii şi Serafimii se sfiesc dinaintea strălucirii slavei tale. Pentru aceea şi noi cei robiţi întunericului minciunilor noastre, punem înaintea ta picături de lacrimi, cerând prin tine iertare Fiului tău şi Dumnezeului nostru.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc…

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Destăinuindu-ţi gândurile stareţului tău, Sfântul Antim, şi făcând ascultare fiind încredinţat de sfinţenia vieţii lui, ai pornit pe urmele lui Hristos, cel care a făcut ascultare de Tatăl până la moarte şi încă moarte pe Cruce. Luminează-ne şi pe noi, ca prin amănunţita osebire a binelui de rău să cunoaştem pricinile păcatului şi, lepădându-ne de ele prin puterea spovedaniei, să ne slobozim de bezna patimilor.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

În focul cel dumnezeiesc al Sfintei Liturghii cufundându-te, ai aprins în tine tot ce ai trăit în afara Evangheliei, Sfinte Nichifor; şi unindu-te cu cugetele şi vieţuirea lui Hristos, ţi-ai deschis braţele inimii şi ai cuprins în dragostea ta întreaga fire omenească, făcându-te asemenea cu Cel care, din dragoste pentru om, a întins braţele sale pe Cruce şi a păşit în moarte, nimicindu-o cu dumnezeiască viaţă.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Văzându-l strălucind pe stareţul Antim în vremea dumnezeieştii Liturghii, ai tăinuit în inima ta vederea slavei nematerialnice, Sfinte Nichifor, şi cerând cu stăruinţă mila lui Dumnezeu, la vremea rânduită te-ai împodobit şi tu cu venirea Luminii celei nezidite. Pentru aceasta şi noi cei pângăriţi în funinginea păcatului, venim cu lacrimi înaintea ta, cerându-ţi luminare sufletului şi sănătate trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trupul şi Sângele Domnului primindu-L întru cuviinţă şi recunoştinţă, Sfinte Nichifor, s-a temeluit întru tine pământul cel nou al Ierusalimului de Sus, iar harul cuibărindu-se în miezul trupului tău, a ridicat către dumnezeire suspinul tău, făurindu-ţi din smerenie mireasmă a veacului ce va să fie. Pentru aceasta şi mulţime

de noroade aleargă către sfintele tale moaşte, ca unele ce izvorăsc nenumărate minuni şi binecuvântări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mărgăritar cu strălucire dumnezeiască al firii omeneşti te avem pe tine, prea curată Fecioară Marie, tu fiindu-ne comoară a dragostei şi a alinării în tulburările acestui veac. Spală-ne în lacrimi, mult milostivă Maică, ca înnoindu-ni-se cu strălucire haina Botezului, să ne învrednicim a primi Trupul şi Sângele minunatului tău Fiu şi Dumnezeului nostru.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea slăvindu-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul: Pe Împăratul Ceresc, pe care îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a IX-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Ai băut până la fund paharul durerilor pământeşti şi te-ai împuternicit ca un viteaz, Sfinte părinte Nichifor, căci cu mintea lui Hristos ai săvârşit această nevoinţă, Duhul Sfânt sălăşluind întru tine şi desluşindu-ţi toate subţirimile acestei căi. Pentru aceea şi noi cei prunci cu mintea, ne veselim de biruinţa ta dumnezeiască şi îţi cerem să ne dăruieşti acoperământul milei şi a bunăvoirii tale.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Umplându-te încă din vremea vieţuirii pământeşti de slava învierii lui Hristos, s-a sfinţit şi trupul tău, prea cuvioase Nichifor, căci chiar dacă întru cele văzute erai schilodit şi paralitic, înlăuntru erai pecetluit cu puterea purtării crucii, dintru a cărei slavă şi moaştele se fac bine mirositoare. Picură în inimile noastre mirul cuvintelor Evangheliei, ca strămutându-ne din tărâmul păcatului, să dobândim lacrimi de pocăinţă.

Stih: ***Sfinte Nichifor, tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre.***

Smerita ta îngropăciune s-a făcut într-o ceată de câţiva leproşi, Sfinte Nichifor, dar Eumenie, ucenicul tău, ştia că acela care este îngropat este sfânt înaintea lui Dumnezeu. De aceea şi la vremea rânduită, când a dezgropat osemintele tale, l-ai binecuvântat cu valuri de bună mireasmă, spre a vesti lumii cele ce Domnul le-a făcut cu tine în taină, cât încă vieţuiai pe pământ.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-se moaştele tale izvor de bună mireasmă şi minuni, poporul drept-credincios a alergat către tine cu rugăciune, Sfinte părinte Nichifor, şi zugrăvindu-ţi icoana în semn de cinstire, a mărturisit înaintea întregii Biserici puterea dată ţie de Dumnezeu. Iar noi cei de peste vremi, auzind de strălucirea dragostei tale, te rugăm dăruieşte-ne şi nouă o boabă din ciorchinele cel prea bogat şi dumnezeiesc al minunilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă nenuntită dăruită de firea omenească lui Dumnezeu, ne eşti, pururea Fecioară Marie, iar veşmântul tău cel dalb este plin de frumuseţea şi mireasma feciorelnicelor flori cereşti. Miluieşte-ne pe noi cei cu mintea pângărită de înfierbântările îndulcirilor pământeşti ca, încredinţându-ne cu totul viaţa Fiului tău, să ajungem să gustăm nădejdea mântuirii, cea cu neputinţă de dobândit cu puteri omeneşti.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[Preotul zice Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul.]

Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, aici vom zice: Sfinte părinte Nichifor, grabnic tămăduitorule, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia... şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm. Doamne miluieşte (de 12 ori).

Şi se face otpustul: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului Nichifor cel lepros şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sfinte părinte Nichifor, cu nespusa ta blândeţe şi bunătate pleacă-te asupra noastră a sărmanilor, celor care te rugăm, şi cere de la Domnul pentru noi grabnică tămăduire de cumplita nesimţire a sufletului, cea care ne îndobitoceşte şi ne alipeşte cu totul de materie.

Dăruieşte sufletelor noastre leacul trezviei şi al rugăciunii, care tămăduieşte uitarea şi nestatornicia minţii. Luminează-ne şi pe noi a pricepe darul cel mare pe care Domnul ni-l face învrednicindu-ne a trăi în aceste vremuri ale pătimirilor, în care e tăinuită marea binecuvântare şi bucurie de a urma crucii lui Hristos.

Însuţi ne învaţă, Sfinte Nichifor, a ne face părtaşi la bucuria suferinţei pe care tu ai trăit-o atât de dumnezeieşte. Iarăşi şi iarăşi cere de la Domnul pentru noi pocăinţă, spre a fi vindecaţi de nesimţirea sufletească şi de amorţirea şi întunecarea minţii, ca astfel să ne trezim la viaţa cea adevărată a lui Dumnezeu.

Sursa:
http://carticrestinemihai.blogspot.com/2020/09/sf-nichifor-cel-lepros-vad-surasul-lui.html